

ILZE OZOLA

ATMIŅAS PAR 1. SEPTEMBRI

Es atceros brīdi kad tikāmies -
Tas notika 1. septembrī.
Ieraudzīju tevi caur mašīnas stiklu -
Tu biji brīnumaini skaista,
Mana skola!
Ar lieliem, plašiem, baltiem logiem
Un svēteli uz skolas skursteņa.
Apsēžoties skolas solā,
Es jutu lepnumu un prieku,
Ka mācos Druvienā!

ES NEZINU...

Es nezinu kas es rīt būšu?
Rakstniece, dzejniece vai parasts cilvēks.
Es nezinu ko man tagad darīt?
Smieties, raudāt vai neko nedarīt.
Cilvēks nevar pats iegrozīt savu
Pagātņi, nākotņi vai tagadni.
Mums ir jādzīvo šis mirklis, šī diena,
šis gads.
Dažkārt es sev jautāju
Kas es esmu?
Ko es šeit daru?
Vai man šeit jābūt?
Uz šiem jautājumiem es nevaru
atbildēt.
Kur man meklēt, kur rast?
Varbūt tu zini!

* *

Par ko būs šis dzejolis?
Es nezinu?
Tikai zinu to, ka tas vēl nav
Pabeigts.
Par ko būs šī dziesma?
Es nezinu?
Tikai zinu to, ka tā vēl nav
Nodziedāta.
Par ko būs šis stāsts?
Es zinu!
Tas būs par mani
Meiteni no dziesmas, kas raksta
dzejoļus.

* *

Kāds klauvē pie mana loga,
Bet tur tikai atspulgs mans blāvs.
Kāds uzliek roku man uz pleca,
Bet tā taču mana ēna, mana nasta.
Kāds sauc mani klusi, klusi,
Bet tā manas sirds balss,
Kas vējā kliez.
Kāds man liek raudāt, liek smieties
Tā esi Tu – Tu nezināmā,
Kas manī mīt.

VASARA

Vasara...
Tu esi tik dzirkstoša un spoža
Kā šampanietis glāzē,
Tik krāšņa un krāsaina kā
Karnevāla nakts.

Vasara...
Tevī mīt visu ziedu skaistums
Un putnu balsis,
Kas mūs pavada
Šajā skaistajā, brīnišķīgajā laikā.

Vasara...
Tevi nevar izteikt vārdiem -
Kāda tu esi, bijī un būsi.
Tu vienmēr būsi mūsu
Vasariņā!

VALODA

Valoda...
Tu esi kā sīks, bet
Stiprs pavediens,
Kas saista latviešus kopā.
Valoda...
Tu esi dzīva,
Kamēr tevī rit mūsu asinis.
Valoda...
Viens vienīgs vārds,
Bet tik nozīmīgs
Man,
Tev,
Mums!

DZIMTENE

Es nāku no tevis,
Latvija, mana dzimtene.
Manas kājas ir tevī, zeme,
Stipras kā ozola saknes,
Gaisā paceltas rokas
Līdz pašiem mākoņiem,
Rokas kā ozola zari
Kas iztur visas vētras.
Manas rokas pilnas ar putniem,
Kas čivina visu dienu,
Gauja tik viltīga
Kā lapsa kūmiņš
Plūst man gar kājām.
Tā ir mana dzimtene
Latvija!

RUDENS LAPAS

Es eju pa rudens lapām piebirušu ceļu,
Paskatos augšup un redzu -
Koku zaros vairs nav nevienas pašas lapas.
Es jūtos mazliet dīvaini.
Liekas, ka ap mani ir tikai kaili koku zari,
Kas šūpojas vējam līdzī.
Lapas krīt kā dienas, ko mēs dzīvojam...
Ik dienu, ik stundu, ikkatru mīļu brīdi
Kāda koka lapa nokrīt zemē...
Es jūtu, kā dienas rit un mēs steidzamies.
Kaut es spētu šo mirkli, šo stundu, šo dienu
Izdzīvot līdz galam.
Un es eju pa rudens lapām piebirušu ceļu,
Es zinu, ka šo mirkli es izdzīvoju līdz galam.

SNIEGA KARALIENE

Ziema nāk,
Ārā auro vēji,
Kaisa sniegpārslas pa gaisu.
Es paskatos pa logu
Un redzu –
Tā ir viņa,
Sniega karaliene,
Ģērbusies baltā kleitā,
Sidraba kamanās brauc,
Kuras vizina vēja zirgi.
Man šķiet tū mirkli
Viņa ierauga mani
Un tuvojas, tuvojas man.
Tā bija tikai ilūzija?
Bet varbūt nē?

* *

Zvaigznītes kā mazas pērlītes
Ar dimanta kurpītēm
Spīguļo un skraidelē
Pa debess jumu.
Mēnestiņš gluži kā
Svaigi cepts pīrādziņš
Vecmāmiņas mājās
It kā saukdams:
„Nogaršo mani tūlīt!”

ZVAIGZNE – MANA SIRDS

Šonakt es veros zvaigznēs,
Lai uz mirkli apstātos no ierastās
dzīves,
Padomātu par to kas tiešām man
dārgs.
Ikviens mana doma ir kā zvaigzne
debesīs,
Kas riņķo ap mani
Zvaigznes krīt kā asaras, kas rit pār
mūsu vaigu.
Katram cilvēkam ir sava zvaigzne.
Spoža vai blāva, maza vai liela.
Un tu jūti to, ka starp visām šīm
zvaigznēm esi tu arī.
Tā ir tava ceļa zvaigzne, tava sirds,
Kas ved tevi caur visiem dzīves
pinekļiem.
Un es jūtu, ka man kāds seko...
Tā ir mana zvaigzne, mans
sargeņģelis,
Kas mani sargā no ļaunajām ēnām,
Kuras vajā augu dienu.
Bet es esmu laimīga, ka manai sirdij
ir vieta, -
Tur augšā pie citām zvaigznēm.